

ÖMER SEVİNÇGÜL

seni
seven
biri
var

CARPE
DIEM

Seni Seven Biri Var

Yazar: Ömer Sevinçgül
Yayın Yönetmeni: Sibel Talay
Kapak Tasarımı: Ravza Kızıltuğ
Mizanpaj: Tamer Turp

Carpe Diem Kitap

Yayın No: 191
Genç Kurgu
1. Baskı, İstanbul, Mart 2008
15. Baskı, Eylül 2017
Yayıncılık Sertifika No: 12366

ISBN:

ISBN: 978-605-144-155-9

Lacivert Yayıncılık San. ve Tic. Ltd. Şti.
Cağaloğlu, Alemdar Mahallesi,
Alayköşkü Caddesi, No:5 Fatih / İstanbul
0212 511 24 24
kitap@carpediemkitap.com

carpediemkitap.com
facebook.com/carpediemkitap
instagram/carpediemkitap
twitter.com/carpediem_kitap

Baskı ve Cilt:
Sistem Matbaacılık
Davutpaşa, Yılanlı Ayazma Sokak, No:8
Topkapı / İstanbul
0212 482 11 01
Matbaa Sertifika No: 16086

© Bu kitabın tüm yayın hakları, anlaşmalı olarak
Carpe Diem Kitap, Lacivert Yayıncılık
San. ve Tic. Ltd. Şirketi'ne aittir.
İzinsiz yayılamaz. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

Sanal bir ortamda karşılaşmak, tanışmak... Garip ama güzel... Yazını okudum, düşündürdü beni. İçimde bir yerlere dokundu sözlerin...

Kimim ben, tanıımıyorsun. Ben kendimi tanıyor muyum sanki... Zamanla tanırısın elbette.

Ben şuyum, ben buyum demek yakışksız olur. Kişi kendine tarafsız gözle bakamıyor. Denedim ben, olmuyor.

Kendimi tanımlamak da ayrı sorun. Bir insanım işte. Okul, sınavlar, arkadaşlar... Sürüklenip gidiyorum.

Bir söylence var ya hani, bengisu arıyor bir adam, ölümsüz olmak için. Ona yakın hissettim kendimi. Ben de bengisu arıyorum.

Ölümsüz olmak için mi? Hayır! Ölümü özliyorum bazen. Soruyorum, sorguluyorum.

Sürekli kitap okurum, hem de küçük yaşımdan beri. Okuma merakım ortaokul yıllarında daha da arttı.

Bir kaza geçirmiştım, aylarca yatakta kaldım. Sürüyle kitap okudum o zaman. Kitabın, okumanın, edebiyatın tadını aldım.

İyi de oldu... Hayır, bir bakıma kötü oldu! Sorgulamalarımın bir nedeni de okumalarım çünkü. Ne güzel yaşayıp gidecektim ben de, herkes gibi...

Varsa yoksa felsefe... Bir de edebiyat... Delice bir okuma benimkisi.

İnanmakla ilgili konulara da ilgi duymaya başladım son zamanlarda.

İnanıyor muyum, bilmiyorum. Bazen inanır gibi oluyorum. Genellikle iki arada bir deredeyim.

Yadımsıyorum belki ama tam olarak inanamıyorum da. Böylesi daha mı zor, ne dersin?

Büyük bir boşluk beliriyor içimde. Her şey anlamını yitiriyor birden.

Seninle tartışalım. Katlanabilir misin bana?

Bir insanın ruhu ruhuma yakınsa, sorun yok. Dünyanın öbür ucundaki biriyle de uyuşabilirim ben.

Bir uyuşum yoksa yanı başındaki kişiye bile yabancılaşıyor insan...

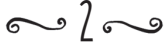
Yabancılaşma... Evet, beni iyi tanımlıyor bu kavram. Kala-balıklarda yalnızım. En zor yalnızlık bu olmalı. Sence de böyle değil mi?

Yaz bana, lütfen! Kısa olsun ama olsun yeter ki. Zaten uzun söze tahammülüm yok.

Sözün azını, konunun özünü arıyorum artık. Yazının kısası güzel, anlamlı olursa. Dili yalın olsun. Anlayabileyim.

Bir de utanmadan sınırlar çiziyorum sana! Ne ayıp! Ama başka türlü iletişim kuramayız ki. Hoş gör...

Peki...

Yaptıklarımı, yaşadıklarımı anlatmak istiyorum sana. Senli benli konuşarak, samimi bir dille.

'Sen' diyorum diye kusuruma bakmazsın umarım. Samimi olmak istiyorum. Bilirsin, resmîyet samimiyeti öldürüyor.

Kendimi odama kapatmıştım. Uzak yakın akraba, arkadaş, hepsini dışarıda bırakmıştım, evdekileri bile.

Kimse girmesin diye kapıları kapatınca ben de içeride mahpus kaldım.

Derken, bana kendim de yük olmaya başladım. Ruhum için tedaviye götürdüler.

Doktorum yatıştırıcılar yazdı, kullandım. Fakat hiçbir faydası olmadı. Benim derdim başkaydı çünkü, anlayamadılar, bilemediler.

Kendini, hayatı, var oluşu yeniden tanımlamak isteyene ilacın ne yararı olur ki!

Psikiyatra biraz çıtlattım, anlamadı. Kitabı sözler söyledi bana. Düzdü zekâsı. Kurama hapsedmişti kendini. İnsanların hepsi birdi ona göre.

Beni sadece hasta olarak görüyor, ne söylesem ezberindekilerle tartıyordu. Terazisinde pamuk, demir, şeker hepsi birdi, yeter ki bir kilo gelsin.

Ruhum uzaklara kaçıyordu onun yanındayken. Yine de gi-
diyordum ama. Bizimkileri memnun etmek için.

Hep malum sorular. Nasıl bir çocukluk? Ne tür rüyalar?
Bilirsin.

“Zor bir çocukluk yaşamadım. Yoksulluk çekmedim. Her
şeyim vardı” diyordum.

Buna inanmak istemiyor gibiydi. Yani bir insanın hayata
sırtını dönmesi için ille kötü bir çocukluk geçirmesi gerekiyordu.

“Madem sorunlu, öyleyse geçmişi de sorunlu olmalı” diye
düşünüyordu sanırım.

Kötü anılar uydursaydım memnun olacaktı. Düz bir mantık
çizgisi vardı adamın.

Normal çocuk büyüdü mü nasıl olur? Hayatla uyumlu olur.
Hep önyargı, hep şablon, hep basmakalıp...

'Normal' büyüdü kelimeydi dilinde. İyi de normal ne? Kime göre? Neye göre?

Ben konuşurken notlar alıyordu. Ya da alır gibi yapıyordu. Dinler gibiydi ama bence pek dinlemiyordu.

Ben bir makineydim onun gözünde. Makine bozulursa ne yapılır? Tamir edilir!

Tahliller de yaptı. Beynime baktı, sorun yokmuş. Salgılar tamam. Bir yerlerde bir eksik var ama, belli.

Derine inemiyordu adam. Kitaba uymayan, sıra dışı bir fenomendim sanırım.

Hayret ediyor gibiydi. "Her şeye sahipsin ama hepsini reddediyorsun, neden?" diyordu.

Bir gün gittim kitapçıya, ne kadar psikiyatri kitabı varsa aldım. Yığıdım masanın üstüne. Hepsini okudum. Bunu ona söylemedim.

Diyaloglarımız bir oyuna dönüştü. Bir gün aniden gitmeye karar verdim.

Bizimkiler ısrar ettiler, dinlemedim. Üzerime fazla gelmediler. Büsbütün delirim diye sanırım.

Tekrar eve kapandım. Tekrar etrafıma duvarlar ördüm. Tekrar ölümü özledim.

Sürekli okuyor, düşünüyor, notlar alıyordum. Derinlere indim. Yol bitti. Deniz bitti.

Psikologlar akıl almaz bataklara saplanmışlardı. Medet yoktu onlardan. Hepsini kapı dışarı ettim.

Perdeleri çektim. Uyuyordum. Hep uyuyordum. Yarı ölü bir hayattı bu.

Durumumu nasıl anlatsam sana... Belki bir metafor işe yarayabilir...

Derin bir kuyuda gibiydim. Çapı iki metre kadar. Cidarları ıslak, kaygan bir kuyu. Çıkmak için güçbela tırmanıyor, ayağımı dışarı atmaya çalışırken kayıyor, tekrar düşüyordum. Uzanan bir el bekliyordum, yoktu.

İşte böyle. Daha ne anlatayım?

Bana yardımcı olmak, beni anlamak, en azından dinlemek istersen söyle.

Tamam, peki... Yaz bana... Samimi bir dille anlat kendini... Mutlaka okurum. Yanımdaymışsın gibi dinlerim seni.

Yazarsan, anlattırsan, sorarsan ben de bildiklerimi, düşündüklerimi, bulduklarımı paylaşırım seninle.

Elimde sihirli değnek yok, farkındayım. İnsanlara şunu yap, bunu yapma demeyi sevmem.

Konuşmak isteyen dinlerim, birlikte düşünürüm, böylece sorunu kendisinin çözmesine zemin hazırlarım.

Ben senin gibi düşünmeyebilirim, sen de benim gibi düşünmeyebilirsin, fakat birlikte düşünebiliriz.

Söyleyeceklerim sende nasıl bir etki uyandırır, bilmiyorum. Deneyimlerim bana şunu gösterdi:

Kurtuluş, farkında olmakla başlar. Kurtulmak istemeyen, kurtarılamaz.

İman akıldan ziyade kalbe bakar. İnanmak istemeyen inandırılmaz.

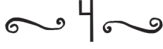
Tamam, seni anlıyorum, kendinle ilgili somut bilgiler vermek istemiyorsun.

Fakat ismini, cismini bilmesem de ruhunu, zihnini tanımalıyım.

Duygularını, düşüncelerini, arayışlarını bilmeliyim. Yazılarını seni tanımama, anlamama yardımcı olmalı.

Sana daima açık bir kucak olarak bulacaksın beni. Ruhun ağlamak istediğinde başını kovacağın bir omuz olacağım.

İçimi bilmeyen imrenir bana, pırıltılı yaşantıma. Yokluk nedir bilmedim desem yeridir.

Fakat bir hüznün var içimde. Nedensiz. Birdenbire geliyor. Daralıyorum. Önem verdiklerim anlamını yitirdi.

İnsanlar şöyle düşünüyorlar: Güzel, hayat dolu bir kızın ne işi var hayatı sorgulamalarla. Öyle biri vur patlasın çal oynasın yaşamaya bakar.

“Hayatın anlamı ne, nereden geldim, ölümden sonra ne olacak?” gibi sorular sormaya başladın mı, alacağın cevap, “Kafayı mı yedin kızım sen!” olur.

Ya da, “Erkek arkadaşınla kavga mı ettin yoksa kız?” falan derler.

Normal insanların da hayatın anlamını sorgulayabileceğine ihtimal vermezler... Umurumdaydı sanki!

Neyse... Şimdi tatildayım. Radyo dinlemiyorum, televizyon izlemiyorum, kitap bile okumuyorum.

Bilgisayarımı da aldım yanıma, senin iletilerini okumak ve sana yanıtlar yazmak için.

Arkamda dorukları dumanlı dağlar, önümde çarpıntılı bir deniz.

Uzaktan tek tük gemiler geçiyor. Daha yakınlarda sandallar... Etraf genellikle sessiz...

Hava biraz serin ama yine de çıktım dışarıya. Kıyıya doğru yürüdüm.

Baktım, biri oturuyor orada. Yüzüm yırtıktır biraz, "Merhaba!" deyip oturdum yakınına.

Kısık bir sesle, "Merhaba" dedi. Bana baktı, sonra hemen indirdi gözlerini.

Çekingen, utangaç, kendi dünyasına gömülmeyi seven bir genç... İlk izlenimim bu oldu işte.

"Hadi tanışalım" dedim.

İsmi Eren'miş. Üniversitede okuyormuş. Yaz tatilini burada geçirecekmış.

Eh, yalnız kalmam ben de. Belki zamanla açılır, konuşur.

Kumaş pantolon ve keten gömlek giymiş, gömleğinin kollarını kıvrırmıştı.

Saçları kısa, incecik bir bıyığı var dudaklarının üstünde. Bu bıyık hayrete düşürdü beni. Ne bileyim, o yaşta, üstelik de henüz fazla kılınmadan.

Neyse, kendi bilir elbet. Parmağında bir de akik taşlı yüzük var, ikide bir onunla oynuyor.

Gözü hep denizde, dönüp bakmıyor ben konuşurken. Bana yanıt verirken de öyle. "Çattık belaya!" der gibi bir tavır...

Sohbet etmek istedim ama hemen sıkıldı, bir an önce bitirmek istedi. Yanında olmamdan rahatsızdı sanki.

Pek ipucu vermemeye çalıştı ama ben onun dindar biri olduğunu sanıyorum.

Seyrek de olsa benzerlerini görmüştüm. Elimden kurtulamayacak, konuşturacağım onu...

Ne dersin, kumaş pantolonlu çocuk yüzüme bakarak da konuşur mu benimle?

Konuşmak istemese de konuşturursun, eminim. Senden etkilenmekten korkuyor olabilir.

İnsan yönünü hep ön planda tutarak konuş onunla. Önce insan, sonra kız...

Tatil izlenimlerini ne güzel anlatıyorsun. Devamını da isterim.

☆☆☆
Muhabbet NURdur,
KALBi AYDINLATIR. ♡
Nefret ZULMettir,
RUHu KARARTIR.

5

Aşk olsun yanil Ne sanıyorsun sen beni, erkek delisi falan mı? Bugüne dek hiçbir erkekle o anlamda bir ilişki kurmadım.

Neyse... İğlinç olaylar oluyor, anlatayım sana. Yeni biriyle tanıştım, ondan da söz edeyim...

Dün hava ılıktı. Akşamdan önce sahile gittim. Sararan güneşi, uzayan gölgeleri, masmavi denizin hemen üstünde uçan martıları seyrettim.

Bir kayalık var kıyıda, oraya kadar yürüdüm. En yüksek noktasına tırmandım.

Baktım, Eren... Yanında da başka biri. Bana doğru geliyorlar.

Kayalıklara gelince uygun birer yer bulup oturdular. Hareketli bir tartışma yapıyorlardı anlaşılın.

Yanlarına gittim. Beni karşılarında görünce şaşkırdılar ama konuşmayı da sürdürdüler.

Eren, inancını savunuyor, evrende ve tüm varlıklarda gözlemlenen düzenin bir yaratıcıyı gösterdiğini söylüyordu.

Öbürü buna inanmıyor, arkadaşının ileri sürdüğü kanıtı çürütmeye çalışıyordu.

Makine gibi konuşuyordu inanmayan çocuk, sanırım ezberlemişti söylediklerini.

Ben gülmeye başladım. Kendimi tutamıyordum. Bozuldu biraz. "Niye gülüyorsun!" der gibi baktı bana.

"zr dilerim" dedim, "kısaca söylenecek yalın bir sözü öyle karmaşık bir hale getirdin ki tutamadım kendimi."

"Nasıl yani?" dedi.

"Sözlerini bilimsel terimlerle sarıp sarmaladın. Bakın ben nasıl da bilimsel konuşuyorum, bana karşı çıkmak bilime karşı çıkmaktır, der gibi bir halin vardı."

Kızgın bir bakış fırlattı bana. "Sen de mi inanıyorsun bu saçmalıklara?" dedi.

"Benim inanıp inanmamam ayrı mesele. Fakat senin kanıt diye ileri sürdüklerin gerçekten saçma" dedim sakince.

"Niye saçma oluyormuş! Bilim saçmalıyorsa o başka!" dedi.

Sloganlarla konuşuyordu bu arkadaş, anladım. Zerre kadar kendi fikri yoktu bence.

Aklı başkasının cebindeydi sanki. Böyle biriyle tartışmak yersiz diye düşündüm.

"Bilim verileri ortaya koyar ama bir değer yargısı ileri sürmez. İnsanlar onu řu ya da bu yönde yorumlar. Bu nedenle, kimi bilim adamları inanırken kimileri inanmaz. Bilimin arkasına saklanıp öznel düşüncelerini bilimmiş gibi sunuyorsun" dedim.

İlgi çekici bir tartışma. Senin tutumun daha da ilginç! Gülümseyerek okudum yazdıklarını. Güzel anlatmışsın. Tartışmayı bir öykü tadında yazmışsın. Okurken orada hissettim kendimi.